

nici obișnuința unor astfel de roluri. În Ar-lechino, Florian Pittiș s-a străduit cu mijloacele — de care cam abuzează — ale pantomimei, să se îndrepte spre Moretti, dar n-a putut să ajungă pînă acolo; e departe Moretti, e sus... În rolurile tinerilor Ottavio și Florindo, Mircea Diaconu și Ștefan Velniciuc par să fi intrat prea devreme într-un teatru de nivelul și exigențele celui condus de Liviu Ciulei; uneltele lor sînt încă rudimentare. Mariana Mihut, interpreta Rosaurei, fermecătoare cum o știm, nu adaugă nimic creațiilor ei anterioare, mărginindu-se la cele câteva cochete și șagălnice alături cu care de cîtiva ani mă tem că ne cam pîcădește. Cătălina Pintilie, în rolul Beatricei, e frumusică și stearsă. Valy Voiculescu joacă o Colombine năbădăioasă și plină de haz, dar cam ofilită. În rest, la limitele corectitudinii, dar nu peste aceste limite, Mihai Mereuță, Jean Reder, Simion Hețea.

Plăcută și discretă, ilustrația muzicală realizată de Lucian Ionescu; iar serenada, interpretată bine de Dona Cotrubaș, a fost inspirat aleasă.

Și totuși, spectacolul Sandei Manu nu reprezintă măsura întreagă a regizoarei și nici împlinirea promisiunilor teatrului. Poate pentru că îi lipsește armonizarea, omogenizarea, impresia de lucru finit. Poate că prîpa și-a pus prea apăsător pecetea. Poate pentru că, în sfîrșit, cu o excepție — Caramitru —, interpreții nu s-au ridicat la nivelul pe care-l doream. În orice caz, reprezentarea rămîne o modestă gustare, înaintea marelui ospaț promis, pe care, încrezători încă, îl așteptăm.

Virgil Munteanu

Teatrul „Ion Vasilescu“

ÎNTR-UN CEAS BUN!

de V. Rozov

Așa cum, indiferent de meniu, pîinea nu poate lipsi de pe masă, comedia lirică de actualitate nu lipsește din repertoriul nici unui teatru. Teatrul „Ion Vasilescu“ a ales *Într-un ceas bun!* de V. Rozov și, într-un sens, a făcut bine, fiindcă piesa are trănice punți de legătură cu preocupările spectatorilor noștri tineri: este vorba despre momentul alegerii drumului în viață și despre nepuțința de a alege, despre pregătirea pentru

Petre Gheorghiu (Pantalone) și Ion Caramitru (Lelio) în „Mincinosul“ de Goldoni la Teatrul „Bulandra“

profesie, despre perseverență și ratare, despre rezonanța gestului, prietenesc în clipele grele și devotamentul, răbdarea, modestia sentimentului autentic. Eroi sînt adolescenți, au bucuriile, grijile și suferințele acestei vârste, nu întotdeauna atât de senină precum se spune, cunosc chinurile îndoielii, sînt cîteodată ușuratici, altădată egoiști; ceea ce e interesant și face „puterea de adevăr“ a piesei este faptul că acești eroi tineri nu sînt altceva decît oglindirea lumii adulte ce-i înconjoară: cu părerile, prejudecățile, aspirațiile preluate de la aceasta, fixindu-și cu aceeași repezițiune punctele cardinale și automatismele.

Suneam „într-un sens, a făcut bine“, pentru că piesa, peste care au trecut două decenii, s-a cam demodat. Nicidecum în fondul ei — realitatea continuă să nască aceleași probleme, parcă mai acut încă, și intenția educativă corespunde perfect momentului actual al publicului; dar în tonalitatea scriiturii, deliberat naivă, înflorită cu digresiuni sentimentale, insistent patetică — ceea ce nu poate să nu provoace un recul, de vreme ce gustul s-a schimbat. Pentru o operă care se adresează tineretului, a prinde exact tonul comunicării este esențial; în caz de dezechord, cele mai generoase intenții se vor irosi în gol, auditoriul „fugind“ pe tăcute din fața a ceea ce i se va părea îndiscret ori desuet.

Regizorul Călin Florian (aflat, se pare, într-o perioadă de remake-uri) n-a ținut seama de această mutație de gust; ca atare, n-a

„filat” lungimile textului și n-a căutat să dea montării subtilitatea și finețea necesare: ci, odată stabilită distribuția, i-a lăsat pe actori să se descurce cu zestrea proprie. Ceea ce n-ar fi fost o pretenție excesivă, dat fiind că piesele din categoria realismului cotidian nu pun probleme complicate de stil de interpretare; și, la urma urmei, se presupune că orice actor profesionist e pregătit pentru orice partitură. Dar iată legea de fier a teatrului din zilele noastre: dacă-i atribuim regizorului meritele soluțiilor originale, nu putem să nu-l facem răspunzător pentru nivelul tuturor compartimentelor spectacolului.

Cu aceasta, venim la eterna dificultate a spectacolelor teatrului „Ion Vasilescu”, despre care mă întreb, cu jenă, dacă mai are rost să scriu: calitatea jocului actorilor. Pentru că fenomenul îngrijorător al degradării umeltelor „de meserie”, semnalat cu mulți ani în urmă, n-a fost frînat, ci dimpotrivă. Între timp, teatrul și-a schimbat de câteva ori denumirea și directorul; și e de mirare cum nici unul dintre acești conducători spiritali nu s-a simțit dator să se ocupe de această *cauză vitală* și să facă singurul lucru de făcut — să aducă în teatru un regizor în stare să refacă „metabolismul” trupei. Destui actori, conștienți poate de pericolul deprofesionalizării, au migrat spre alte teatre. Din provincie (unii dintre ei erau acolo veritabile „capete de afiș”) au venit alții, dornici să pună piciorul pe o scenă bucurăsteană; repede, prea repede, mulți dintre ei și-au pierdut prospețimea jocului, clariitatea, au fost absorbiți în mecanismul rutinei de fabricare a unor spectacole simple și săltărețe, au început să joace gros și monocord, la suprafață. Distribuția de la *Intr-un ceas bun!* are în acest sens valoare de test. „Tema” era ușoară: atmosferă de interior contemporan, relații colegiale și de familie, personaje cu o psihologie limpede și cu reacții dintre cele mai normale; dar, prin cine știe ce efect paradoxal, poate tocmai fiindcă era atât de ușoară, amatorismul interpretării a devenit și mai evident. Începînd cu cei doi actori maturi, Telly Barbu și George Costin, continuînd cu nu demult tinerele vedete Marieta Luca, Mihaela Dumbravă, Dinu Cezar, Stelian Cremerciuc, Sorin Gheorghiu, George Bănică și terminînd cu mezinga, absolventa Irina Bîrlădeanu, toată lumea s-a fixat pe o singură „notă”, înbrăcînd personajul ca pe un costum, sau schimbindu-l, cînd era obligatoriu, odată cu costumul, fără treceri, fără nuanțe, fără acea simpatie spontană, caldă, din care se naște pe scenă adevărul vieții. Placate pe acest joc exterior, nesincer, anumite reliefuri (talentul mai puternic al Mihaelei Dumbravă, farmecul impertinent al lui George Bănică) nasc discordanțe primejdioase.

Și pentru că am pomenit cuvîntul costume — nu neg că atât acestea, cît și decorul, vor fi avut scopul de a caracteriza mediul și personajele; dar nici scenograful, arh. A. Ivă-

neanu Mădălinchin, nu poate nega că unițenia lor i-a scăpat de sub control, năclăind spectacolul într-o ambianță de prost-gust și stridență.

I. P.

Teatrul Evreiesc de Stat ADAM ȘI EVA de Aurel Baranga

Cronicarii spectacolelor *Secunda* 58, *Zia-riștii* și ale altora, reluate după o bună bucată de vreme, în actuala stagiune, au beneficiat, în general, de o unealtă de lucru de care, din păcate, cel ce semnează aceste rînduri e lipsit: metoda comparatist-istorică. Vreau să spun că nu am văzut *Adam și Eva* nici în premiera Naționalului, din 1963, nici în vreunul din numeroasele spectacole ce i-au urmat. Am văzut-o recent, în decembrie 1971, ca pe o lucrare dramatică reprezentată, pentru mine în premieră absolută, fapt de natură să împiedice, cum spuneam, unele considerații de istorie literară, dar totodată purificator al judecății critice de orice balast. Ei bine, scrisă astăzi, *Adam și Eva*, n-ar fi putut fi scrisă altfel. „Gheara leului”, pecetea acestui meșter al teatrului care e Aurel Baranga, strălucește la fel de fascinant ca și în celelalte lucrări ale sale. În fond, în ce constă arta lui Aurel Baranga? Dacă s-a vorbit despre așteptul cutărei bucăți de proză, dacă s-a vorbit de cum rimează culorile la cutare pictor, dacă, adică, s-a încetățenit obiceiul de a opera, într-o artă, cu noțiunile altei arte, să ne fie îngăduit a propune aici o comparație între arta dramaturgiei și o altă artă, cu nimic mai prejos după a noastră părere, de cele îndrăgite de muze, și anume de arta lui Comus, artă de care, de altminteri, după cîte știm, nu-i e silă nici dramaturgului nostru. Iată: se iau cîteva ciuperci, un pumn de făină și un piept de pasăre, la care se adaugă un sos. Din aceste elemente, un marmiton oarecare scoate o oarecare ciulama de pui: un „maître-queux” va construi, însă, din aceleași materiale de bază, un subtil și admirabil *vol-au-vent à la financière*, în stare să satisfacă cele mai pretențioase gusturi. Un cetățean naiv care însuflă groază unui grup de rechini ai escrocheriilor, conștienți că știe lucruri pe care în realitate abia de la ei le află; rechini înșiși, care se mînnăcă între ei, o treime de lichele Meicu-Tacu-Nacu — o ingenuă rătăcită printre tâlhari, salvată de Lancelot du Lac, fie și o bătaie cu scaune, la scenă deschisă, — fie toate acestea și încă multe altele dacă vreți, fapte de viață la îndemîna oricui, dar